

Stigen av Benjamin Gumse

Du vet den känslan, känslan av att kunna släppa taget. Att kunna gå vidare, frihet är allt vi söker. Det är den mäktigaste och starkaste känslan, enligt mig. Men den kan vara svår att nå. Det känns ofta som att vi bär på tunga kedjor som förhindrar oss från att verkligen känna friheten. Men ibland, bara ibland, händer något oväntat, och vi lyckas fånga den. Det var precis vad som hände mig den där dagen. Jag heter Felicia, och jag är inte den som brukar ta risker eller följa mina impulser. Jag gillar när saker är ordnade och förutsägbara. Mitt skrivbord hemma är alltid städat, mina skolböcker ligger i prydliga högar, och mina kläder – ja, de är alltid enkla och bekväma. Idag hade jag på mig mina vanliga svarta jeans, som var precis lagom slitna för att se coola ut, och min favoritgrå tröja. Den är varm och mjuk, och jag har haft den så länge att den nästan känns som en del av mig. Skolan hade varit som vanligt. Läxor, prov, och en känsla av att tiden bara segade sig fram. Jag är inte direkt den mest sociala personen, jag trivs oftast bäst i mitt eget sällskap, och jag längtade efter att få komma hem och sätta mig med min gitarr, kanske skriva lite musik. Men när sista lektionen var slut och jag klev ut ur skolbyggnaden, kändes det som om något hade förändrats. Det var något i luften, något som fick mig att dra ett djupare andetag än vanligt. Jag hade ingen brådska hem, så jag tog en omväg genom skogen nära skolan. Det var något lugnande med naturens dofter och ljud, som om träden själva viskade lugnande ord. Marken var fuktig, och snart började jordstigen färga av sig på mina sneakers, men jag brydde mig inte. För första gången på länge kände jag mig... fri. Som om något höll på att hända. Mitt i mina tankar fick jag plötsligt syn på en eldfluga, en ensam liten ljuspunkt som svävade framför mig. Eldflugor finns väl inte i Sverige? Och det var inte ens mörkt ute. Hur kunde den vara här, vid den här tiden på dagen? Den verkade sväva alldeles stilla, som om den väntade på något – eller på någon. Sedan började den röra sig framåt, långsamt, nästan som om den ville att jag skulle följa efter. Jag tvekade först, men nyfikenheten tog överhanden. Det var något märkligt lockande med eldflugan och den plats den skulle föra mig till. Utan att riktigt tänka på det började jag följa efter. Mina fötter trampade fram genom den geggiga stigen, men jag höll ögonen fixerade på det lilla ljuset. Det var som om eldflugan styrde

mig, eller kanske var det skogen som hade tagit över mig? Jag kunde knappt märka var jag satte fötterna, mitt fokus låg bara på den lilla ljuspricken. Plötsligt stannade eldflugan, och jag märkte att jag inte längre befann mig på stigen. Skogen omkring mig var märkbart annorlunda. Träden här var kortare, tätare, och såg på något sett äldre ut, färgerna runt mig verkade svagare. Det var som om jag hade stigit in i en annan värld. Och där, från ingenstans, dök en varelse upp framför mig. Den var kort, täckt av gegg, men ändå människoliknande. Jag stelnade till när den talade – Välkommen till Koppa-skogen, frihetens paradiset, sa figuren med en mjuk, nästan melodisk röst. – Tack, men hur hamnade jag här? Och... vad är du för något? sa jag förvirrat, medan mina ögon försökte ta in både varelsen och den märkliga

omgivningen. – Jag är Babba, kungatrollet, svarade den med ett flin. – För att vara helt ärlig vet jag inte hur du hamnade här, men jag antar att det är skogen som fört dig hit. Jag stod tyst en stund, osäker på vad jag skulle säga eller göra. Mina ögon vandrade över den främmande skogen. Babba hade sagt att detta var frihetens paradys. Orden ekade i mitt huvud, och det var något med dem som kändes bekant, nästan som om jag hade längtat efter att höra dem. Babba log igen, och trots sin märkliga geggiga kropp såg den nästan vänlig ut. – Frihetens paradys, vad menar du med det? frågade jag till slut, Babba suckade djupt och satte sig på en mossbelupen sten, som om hans ord vägde tungt. – Frihetens paradys... skogen brukade vara just det, sa han med en sorgsen underton i rösten. – Men något har förändrats. En mörk kraft har växt fram här, och skogen valde dig, Felicia, för att du ska hjälpa oss att rätta till det. Jag stirrade på honom, försökte ta in hans ord. Mörk kraft? Det lät som något ur en sagobok. Men här stod jag, mitt i en skog som inte liknade något jag tidigare sett, och talade med ett troll. Var detta verklighet? – Varför mig? frågade jag, rösten svag av förvirring och oro. – Jag är ingen hjälte. Jag är bara en vanlig tjej. Babba log snett, men det var ett sorgset leende. – Skogen ser mer än vad vi själva ser. Den känner din längtan efter frihet, men också din styrka. Ibland måste man möta det mörka för att hitta sitt ljus. Jag kände en isande känsla i magen. Babba fortsatte tala, och hans ord sög mig djupare in i skogen och dess mysterier. – Det var inte alltid så här, förstår du. Koppa-skogen var en plats av harmoni och frihet, där allt levande kunde existera utan rädsla. Men något hände. Något ont tog fäste i skogen, en kraft vi inte kunde stoppa. Och nu... nu sprider den sitt inflytande, långsamt men obevekligt. Det förstör allt i sin väg. – Vad är det? frågade jag, rösten en aning darrig. – Vi kallar det mörkret, svarade Babba. – En varelse som lever på rädslor, på människors tvivel. Den gömmer sig i skogens skuggor, och den har börjat sprida sitt grepp även utanför skogen, till människor som passerar förbi. Deras hjärtan blir tunga, deras drömmar falnar. Jag kände hur något slöt sig kring mitt bröst. Tanken på att en sådan kraft kunde påverka människor utanför skogen fyllde mig med en känsla av både obehag och ansvar. – Men vad kan jag göra? Jag är ju bara... jag, sa jag, och kände hur hopplösheten steg inom mig. Babba reste sig långsamt, hans geggiga kropp verkade tung och trött. – Skogen valde dig, Felicia, för att du har något som Mörkret inte kan ta ifrån dig. Du har en gnista av mod inom dig, en frihetens låga som trots allt fortfarande brinner. Du kanske inte ser den nu, men skogen vet. Jag kände hur skogen omkring mig

verkade dra mig närmare. Träden tycktes växa högre och tätare, som om de ville skydda mig, ge mig kraft. Det var som om marken under mina fötter var fylld av energi, och jag förstod, även om jag inte ville erkänna det, att jag var en del av detta nu. Jag kunde inte bara vända om. – Okej, sa jag med en tveksam suck. – Vad måste jag göra? Babba log för första gången på riktigt, du har frihetens låga inom dig sa han och jag kunde se en glimt av hopp i hans ögon. – Du måste möta mörkret. Den döljer sig i skogens hjärta, i en gammal glänta där ljuset aldrig längre når. Du behöver konfrontera den, tvinga den att släppa sitt grepp över skogen. Jag svalde hårt. Det lät så enkelt när han sa det, men jag visste att det skulle vara allt annat än

enkelt. Ändå kände jag en plötslig beslutsamhet växa inom mig, en vilja att inte låta detta onda vinna. – Led mig dit, sa jag och rätade på ryggen. Babba nickade, och vi började vår vandring djupare in i skogen. Ju längre vi gick, desto mörkare och kallare blev det. Skogens täta grönska kändes plötsligt kvävande, och jag kunde känna en tyngd i luften som om något dolt sig i skuggorna, betraktade oss. Till slut nådde vi fram till en glänta. Det var en plats där trädens grenar verkade böja sig mot varandra, blockera allt solljus. Marken var död, täckt av svart jord, och mitt i gläntan stod något som liknade en varelse, men den var omgiven av en skugga så tjock att jag inte kunde urskilja dess form. – Det där... är Mörkret, viskade Babba. Jag kände mitt hjärta slå hårt i bröstet. Varje fiber i min kropp ville springa därifrån, men jag tvingade mig själv att stå kvar. Mörkret vände sig långsamt mot mig, och jag kände hur luften blev tyngre. Varje andetag var som att dra in ren rädsla. Den sa ingenting, men jag kände dess närvaro – en tyst kraft som fyllde mig med tvivel. Bilder av misslyckanden och osäkerhet flimrade framför mina ögon. Men då, mitt öga mot öga med mörkret, mindes jag Babba's ord: "Du har frihetens låga inom dig." Orden ekade som ett mantra, och jag började inse vad de betydde. Friheten fanns inte i att undvika sina rädslor eller fly från det svåra. Friheten låg i att våga möta det, att tro på att jag kunde stå emot. – Du kan inte ta ifrån mig min frihet, sa jag, och min röst var starkare än jag hade förväntat mig. – Jag är fri, och jag tänker inte låta dig bestämma över mig. Plötsligt kände jag något förändras inom mig. Det var som om en låga som legat dold länge äntligen flammade upp. Jag kände värmen sprida sig genom min kropp, och skogen omkring mig tycktes lysa upp. Ljuset från elden inom mig blev starkare, och med varje andetag drog jag in kraft, mod och klarhet. Mörkret började sakta dra sig tillbaka, som om den inte längre kunde stå emot ljuset. Den bleknade, dess form försvann, och till slut upplöstes den helt i luften, som om den aldrig existerat. Jag stod kvar i gläntan, och för första gången på länge kände jag hur lätt allt var. Skogen omkring mig andades igen, träden svajade försiktigt i vinden, och solljus började åter sippra in mellan grenarna. Marken under mina fötter var inte längre död och kall, utan levande och fylld av energi. Luften var frisk, och jag kände mig... fri. På riktigt. Babba närmade sig, och hans ansikte, tidigare allvarligt, var nu fyllt av glädje. Hans geggiga kropp glittrade nästan i det nya solljuset. – Du gjorde det, Felicia, sa han med en röst fylld av stolthet. – Du har räddat skogen. Och nu... nu är du fri. Inte bara här, utan inom dig själv. Jag log, men det var något mer än bara glädje. Det var en djup känsla av lättnad, av att ha släppt taget om något jag burit på länge. Jag kände att jag inte längre var

samma person som när jag först klev in i skogen. Det var som om jag hade hittat en ny sida av mig själv – en starkare, modigare version. Jag hade mött mina rädslor och vunnit. Just när jag trodde att ögonblicket inte kunde bli bättre, kände jag en underlig känsla i kroppen. Det var som en varm vind som svepte över mig, och jag kände hur något förändrades. Babba log stort och pekade bakom mig. – Se dig om, sa han. Jag vände mig om och såg något fantastiskt. Skogen hade förvandlats helt. Där det tidigare varit mörker och död, blommade nu liv. Blommor i alla färger jag kunde tänka mig täckte marken, och fjärilar fladdrade runt i luften. Fåglar sjöng i trädtopparna,

och skogen var vacker, som en drömvärld. Och i mitten av gläntan stod ett träd, högre än alla andra, som lyste i ett varmt, gyllene sken. – Det där, Felicia, är skogens hjärta, förklarade Babba. – Det har vaknat igen, tack vare dig. Jag gick fram till det lysande trädet och sträckte ut handen. När mina fingertoppar nuddade barken kände jag en våg av ren glädje och lycka. Allt tvivel och all osäkerhet jag tidigare burit på var som bortblåst. Jag visste att oavsett vad som hände i mitt liv, skulle jag alltid ha den här känslan av frihet inom mig. Och inte bara i skogen – den här friheten var min nu, överallt. – Tack, Babba, sa jag och vände mig mot honom. – För allt. Han nickade bara med ett nöjt leende, innan han sakta började gå bortåt, in i skogen. Och när jag till slut lämnade Koppa-skogen bakom mig, kände jag inte bara att jag hade räddat en magisk plats – jag hade också räddat en del av mig själv. Friheten som jag hade letat efter så länge fanns redan där. Och nu, nu visste jag hur den kändes. Framför mig låg världen öppen, och för första gången kände jag att allt var möjligt.